

שנה
שמינית

קובץ

האור לחיים

מאמרים ושיחות

מרב ראש הישיבה

הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת בלק תשפ"ה

אמרי-השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
21:18	20:22	* 19:31	
21:16	20:21	19:30	ת"א
21:19	20:24	19:33	חיפה
21:15	20:21	19:30	ב"ש
* לנוהגים 40 דק': 19:11			

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014 02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת בלק תשפ"ה

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחריד" - חומש במדבר

1 האתון

פרשה למעשה:

8 כי מראש צורים

12 האוהל הפרטי

תולדות ה"אור החיים" הקדוש:

17 מנפלאות ה"אור החיים" הקדוש

האתון

השיב רבי אברהם: "ימחל לי רבנו, בשעה שישן ראיתי את שפתותיו ממלמלות והסתקרנתי לשמוע את הדברים, השתוקקתי להאזין לדבריו הקדושים של רבנו היוצאים מפיו בשעת השינה..."

אמר לו האר"י: "דע לך שבזמן השינה היתה נשמתי בעולם העליון ושמעתי רזים טמירים על הפסוק "וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֶתוֹן". כדי להעביר את הדברים - לא יספיקו גם שמונים שנה, ואתה רצית בכמה רגעים שהרכנת את ראשך לקלוט את הדברים!?"...

נורא נוראות! שמונים שנה אינן מספיקות כדי להבין את הרזים הטמירים האצורים בפסוק אחד בתורה הקדושה אשר אֶרְפָּה מֵאֲרָץ

וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֶתוֹן וַתֹּאמֶר לְבָלְעִם מָה עָשִׂיתִי לָךְ פִּי הִבִּיתִנִּי זֶה שְׁלֹשׁ רְגָלִים (במדבר כב, כח).

מסופר על רבנו הקדוש, עיר וקדיש מן שמיא נחית האריז"ל זכותו תגן עלינו, שפעם בזמן מנוחת הצהרים ביום שבת קודש, שהיה בחדרו תלמידו הגאון רבי אברהם הלוי ברוכים ע"ה ראה התלמיד את שפתי רבו שהן ממלמלות. התקרב אל רבו, הרכין את ראשו כדי להבין את פשר המלמולים, אך לא הבין מאומה.

כשניעור האר"י משנתו, ראה את אוזנו של תלמידו כרויה אל פיו. שאל האר"י את תלמידו: "מדוע עשית זאת?"

מלאך ה' הוכיח

את בלעם:

"על מה הכית

את אתונך זה

שלוש רגלים?"

ראתה אותו לפני בלעם, מפני שאדם אינו יכול להביט בפני מלאך, שמא תיטרף דעתו עליו מרוב מורא ופחד.

המלאך הופיע בשלוש דרכים שונות. תחילה - "וַיֵּרָא הָאֱתוֹן אֶת מַלְאָךְ ה' נֹצֵב בַּדֶּרֶךְ" (במדבר כב, כג), אחר כך - "וַיַּעֲמֵד מַלְאָךְ ה' בְּמִשְׁעוֹל הַפְּרָמִים גֹּדֶר מָזָה וְגֹדֶר מָזָה" (שם, כד) ולבסוף - "וַיִּסָּפֶה מַלְאָךְ ה' עֲבוֹר וַיַּעֲמֵד בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין דֶּרֶךְ לְנִטּוֹת יָמִין וּשְׂמֹאל" (שם, כו).

ויש לשאול: מדוע המלאך הופיע שלוש פעמים, בשלוש דרכים שונות, הרי די היה שבפעם אחת יתגלה וייראה אל בלעם, ויאיים עליו לבל יעז לקלל את ישראל?

יש מפרשים, שבשלוש פעמים אלו רמז לו הקב"ה על שלושת האבות, אשר בזכותם לא יוכל להזיק לישראל.

מִדָּה וְרַחֲמָה מִנִּי יָם (איוב יא, ט). ואנו קוראים את הפסוק הזה ושאר פסוקי הפרשה בנשימה אחת!

מה נאמר ומה נדבר. אין לנו שמץ של השגה בהבנת הדברים, יכולים אנו רק לטעום משהו שבמשהו מצוץ דבשה של תורה בתקווה שנוכה לקרב את הדברים את ליבנו.

בלעם הרשע שמח בליבו שניתנה לו רשות ללכת אל מואב, הוא חיכה לרגע שיוכל לקלל את עם ישראל. מה עשה הקב"ה - שלח את אחד ממלאכי מרום כדי להפריע לבלעם בדרכו. ואף על פי שמלאך זה מלאך של רחמים היה, הוא נעשה לו לשטן, להפריע לו בדרכו (תנחומא בלק יא).

אתונו של בלעם ראתה את מלאך ה' ניצב בדרך וחרבו שלופה בידו. היא

להצלחת

משה בן אורלי

בלעם לעבור?

היה זה בגלעד, שם הניח יעקב אבינו גל אבנים כאשר כרת ברית שלום עם לבן הארמי. כשהגיע לשם בלעם, אמרו האבנים זו לזו: עדות אנחנו ששלום בין יעקב אבי ישראל לבין לבן הארמי, לא נרשה להפר ברית זו ולא ניתן לבלעם ללכת למואב לקלל את עם ישראל.

במקום ההוא היכה בלעם את אתונו עד שרבעה תחתיו ולא קמה.

באותה שעה עשה הקב"ה נס ופלא גדול - "וַיִּפְתַּח ה' אֶת פִּי הָאֶתָּון". האתון פתחה את פיה ודיברה אל בלעם כאחד האדם.

וכך אמרה לבלעם: "מָה עֲשִׂיתִי לָךְ כִּי הִפְתָּנִי זֶה שָׁלַשׁ רָגְלִים" (שם, כח) - על מה ולמה הכית אותי שלוש פעמים? אמר לה בלעם: "כִּי הִתְעַלְלָתְ בִּי" (שם, כט) - שלוש פעמים, לכן - "לֹא יֵשׁ חֶרֶב בְּיָדִי כִּי עָתָה הִרְגָתִיךָ" (שם).

באומרה "שלוש רגלים" רמזה לו האתון: "אתה מבקש לעקור אומה

בפעם הראשונה עמד מלאך ה' באמצע הדרך והיה מקום לעבור משני הצדדים - לרמוז לבלעם שהולך לקלל את בני אברהם, שהיו לו גם בנים רשעים - בני קטורה ובני ישמעאל.

ואז נטתה האתון מן הדרך אל השדה, ובלעם היכה אותה להטותה אל הדרך.

בפעם השניה עמד מלאך ה' במשעול הכרמים, שהיתה בו גדר אבנים משני הצדדים, והיתה אפשרות לעבור רק מצד אחד - לרמוז לבלעם שהולך לקלל את בני יצחק, שבנו האחד, עשו, היה רשע.

האתון ראתה את מלאך ה', ולחצה את רגלו של בלעם אל הקיר - לרמוז שגם ביצחק היתה לו אחיזה, שיצא ממנו עשו הרשע.

בפעם השלישית עמד המלאך במקום שאי אפשר לעבור דרכו משום צד - לרמוז לבלעם שהוא הולך לקלל את בניו של יעקב, שכולם צדיקים ואין בזרעו שום פסול. לכן אין לבלעם שום אחיזה בו ואי אפשר לפגוע בהם.

היכן היה המקום הזה שבו לא הצליח

(שם, ל).

אמרה האתון לבלעם: האם עשיתי לך פעם כדבר הזה? האם אי פעם נהגתי עימך בצורה משונה שכזו?

'נכון הדבר שמעודך לא עשית לי כדבר הזה', הודה בלעם.

אמרה האתון לבלעם: 'בבקשה ממך, הטה אוזניך לשמוע את דברי. האם לא חינכת אותי שכאשר איזה דבר משתנה מהרגלך, והשינוי חוזר ונשנה עד שלוש פעמים, בוודאי יש סיבה לכך?'

אמר לה בלעם: 'הן'.

המשיכה האתון: 'האם לא תודה שאם כן, היה צריך להרהר בסיבה שגרמה לכך?'

אמר לה בלעם: 'הן'.

אמרה האתון: 'ישמעו אוזניך את שפיך מדבר. לאחר שראית אותי מתעכבת בדרך שלא כהרגלי, היה עליך להבין שיש דברים בגו, ולברר את פשרם. אך במקום לעשות זאת - הכית אותי. הרי אתה חסר דעה!'

החוגגת שלוש רגלים בשנה" (רש"י).
העם שהינך מבקש לקלל הוא נעלה ומרומם, שעתידיים בניו לעלות לירושלים ולהקריב בבית המקדש קורבנות לאלוקים.

ועוד לעגה לו האתון: כדי להרוג בהמה עלובה אתה צריך חרב, ואילו אומה שלימה גדולה וחזקה אתה הולך להשמיד בכוח פיך?!...

ועוד אמרה לו האתון: שוטה שבעולם, אני בהמה שאינה עתידה לחיות בעולם הבא, ומכל מקום אין בכוחך להרוג אותי. ואילו אומה זו, בני אברהם יצחק ויעקב, שבזכותם נברא העולם, והם חיים וקיימים לעולם הבא, וכי עולה בדעתך שתוכל לעוקרם מן העולם!?

והוסיפה האתון ואמרה לבלעם: גם לאנשים ההולכים עימך שיקרת, שהרי הם שאלו אותך: מדוע אין אתה יכול לרכוב על סוס? וענית להם כי איני אתונך אלא לקחת אותי בהשאלה, ואת סוסך השארת לרעות באחו. והרי זה שקר, שכן "אֲנֹכִי אֶתְנֶךָ אֲשֶׁר רָכַבְתָּ עָלַי מֵעוֹדְךָ עַד הַיּוֹם הַזֶּה"

אותה" - המיתה המלאך. ועוד, שלא יהיה ללעג ולקלס בעיני הבריות, שיצביעו עליה ויאמרו: "ראו את אתונו של בלעם שלא ידע מה להשיב לה".

ועתה צא ולמד, אם הקב"ה חס על כבודו של אותו רשע, על כבודם של צדיקים על אחת כמה וכמה.

אחרי שהרג המלאך את האתון - וַיִּגַּל ה' אֶת עֵינָי בְּלֶעָם וַיֵּרָא אֶת מַלְאָךְ ה' נֹצֵב בַּדֶּרֶךְ וְחֹרֵב וְשֹׁלֵפָה בַּיָּדוֹ" (במדבר כב, לא).

מלאך ה' הוכיח את בלעם: "על מה הכית את אתונך זה שלוש רגלים?"

אמר המלאך לבלעם: הרשות שניתנה לך ללכת עם שרי מואב היתה בתנאי שלא תקלל את ישראל, ואתה עיקמת את הדרך ללכת בכוונה רעה לקללם. האתון ראתה אותי ונבהלה ממני ונטתה מן הדרך. אם לא היתה נוטה מן הדרך, הייתי הורג אותך ומשאיר אותה בחיים, ועל ידי שנטתה מן הדרך - ניצלת.

מה היה סופה של האתון?

כשסיימה האתון לדבר את דבריה - הִרְגָהּ המלאך.

ומדוע? וכי איזה חטא חטאה, הלא אדרבה, היא פעלה כדי למנוע מבלעם לקלל את ישראל?

המלאך הרג את האתון, כדי שהגויים לא יעשו אותה עבודה זרה, בראותם דבר פלא שכזה.

ועוד, שמששת ימי בראשית יועד לה היעוד הזה - לדבר עם בלעם בשעה שילך לקלל את ישראל. ועתה, לאחר שהשלימה את תפקידה ויעודה מששת ימי בראשית, תמו חייה.

ועוד טעם, שהקב"ה חס על כבודם של הבריות. הרובע בהמה - הדין הוא שלא רק הוא נסקל אלא אף הבהמה נסקלת. ומדוע? אומרים חז"ל (סנהדרין נד ע"א): "שלא תהא בהמה עוברת בשוק, ויאמרו: זו היא שנסקל פלוני על ידה".

בלעם רבע את אתונו (עבודה זרה ד ע"ב), ומפני כבודו של בלעם שלא יאמרו הבריות: "זוהי אתונו של בלעם שרבע

אך יחד עם זאת, בלעם מביע נכונות לפעול כפי שיורה לו המלאך: "וְעַתָּה אִם רָע בְּעֵינֶיךָ אֲשׁוּבָה לִי" (במדבר כב, לד). למרות שלא הלכתי בלי רשות ה', אם אינך רוצה שאלך אל בלק, אשוב אל ארצי.

עם כל עזותו ואווילותו, כיוון שבלעם הודה ואמר 'חטאתי', והיה מוכן לחזור בו מכוונתו ללכת אל בלק - לא פגע בו המלאך.

אמר בלעם למלאך: אין זו הפעם הראשונה שה' משנה את הוראתו. ה' אמר לאברהם להקריב את יצחק בנו על גבי המזבח. לאחר שהלך אברהם לעשות רצון בוראו וכבר הושיט ידו עם המאכולת אל צוואר בנו, קרא אליו מלאך משמים ואמר לו: "אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנֶּעֱר וְאַל תַּעַשׂ לוֹ מְאֻמָּה" (בראשית כב, יב). כך עתה ה'

"וַיֹּאמֶר בְּלָעָם אֶל מְלָאֲכָה ה' חֲטָאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה נֹצֵב לְקִרְאָתִי בְּדֶרֶךְ" (שם, לד). לא ידעתי שהמלאך עומד מול האתון ומעכב אותה בדרכה, לכן כעסתי עליה והכיתי אותה.

אוויל וכסיל שכמוהו! עליו אמר שלמה המלך (משלי כו, כב): "אִם תִּכְתָּשׁ אֶת הָאֵוִיל בַּמִּכְתָּשׁ... לֹא תִסּוֹר מֵעָלָיו אֲנֻלָּתוֹ". האתון מדברת איתו כאחד האדם, הוא רואה לנגד עיניו מלאך עם חרב שלופה בידו, ועם כל זאת הוא נשאר אדיש ושווה נפש. ומה הוא אומר למלאך? לא ידעתי שאתה ניצב לקראתי בדרך...

עז פנים שכמוהו! משל למה הדבר דומה, לנהג שנסע ברמזור אדום, עצר אותו שוטר ועמד לרשום לו דו"ח. אמר לו הנהג: "לא ידעתי שאתה באזור... האמן לי, אילו ידעתי - לא הייתי עושה זאת..."

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג המון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

שמו, וזאת כדי לקנות את ליבו שיקלל את עם ישראל. בלק התהלך יחד עם בלעם ברחובות עירו והראה לו את תושבי העיר - האנשים סוחרים בשווקים, הנשים עסוקות בעיסוקיהן והילדים משחקים במשחקהם.

אמר בלק לבלעם: "רואה אתה את העם הרב הזה - אנשים נשים וטף? את כל אלה רוצים בני ישראל להשמיד. האם אינך מרחם עליהם? עזור לי להלחם בעם ישראל וקלל אותם כדי שיכשלו במלחמה".

אמר בלעם אל בלק: אינני יכול! אני חייב לשמוע להוראתו של המלאך שאמר לי כי רק את "הדבר אשר ישם אלוקים בפי - אותו אדבר".

עושה גם לי. קודם אמר לי ללכת עם שליחי בלק, ועכשיו שלח אותך כדי למנוע ממני לעשות זאת.

אמר לו המלאך: לא באתי להחזירך. "לֵךְ עִם הָאֲנָשִׁים" (במדבר כב, לה). - הקב"ה מרשה לך ללכת איתם לארצם, אך זכור - "אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אֹתוֹ תַּדְבִּיר" (שם). רק מה ש'ישם בפיו' - תדבר.

בלעם הלך עם שרי מואב בשמחה רבה. כשהתקרב לעירו של בלק, שלח לו בלעם שלוחים כדי להודיעו על בואו.

בלק בן ציפור וכל שריו החשובים יצאו לקראת בלעם לכבדו ולפאר את

להצלחת
שמעון בן לאה ללה

כי מראש צורים

רש"י: "אני מסתכל בראשיתם ובתחילת שורשיהם, ואני רואה אותם מיוסדים וחזקים כצורים וגבעות הללו על ידי אבות ואמהות".

ה'צורים' הם האבות וה'גבעות' אלו האמהות, וכאשר אלו הם השורשים של כלל ישראל, שורשים חזקים ואיתנים וקדושים - אין פלא שכולם עתידים לשוב בתשובה שלימה, כמו שכתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פרק ז הלכה ה): "וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין".

לעיתים אני רואה בחורים היושבים על הברזלים ברחובות באפס מעשה, ב'יישובות' "בני ברזילי הגלעדי"... נראה שאין תקווה לאחריתם, אך

פי מראש צורים אֶרְאֶנּוּ וּמִגְבְּעוֹת אֲשׁוּרֵנּוּ הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁפֹּן וּבִגְזִים לֹא יִתְחַשֵּׁב (במדבר כג, ט).

בלעם הרשע היה גדול בנבואה, והוא חזה את קורות עם ישראל עד אחרית הימים.

בלעם הזדעזע עד עומק נשמתו ובכל נימי נפשו, כיצד יתכן שלאחר כל התלאות והצרות האיומות שיעברו על כלל ישראל במהלך הדורות, ישובו אל אלוקיהם? איך יתכן שאחר כל ההתרחקות הגדולה מהשי"ת ותורתו, יחזרו עם ישראל בתשובה שלימה!

אך אז, נזכר בלעם בשורשם של עם ישראל - "פי מראש צורים אֶרְאֶנּוּ וּמִגְבְּעוֹת אֲשׁוּרֵנּוּ", כמו שמפרש

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

יודע אני בוודאות שאין להתיימש מהם.

"הִפִּיטוּ אֶל אֲבֹתָם אֲבִיכֶם וְאֶל שְׂדֵה תַּחֲזִיקְלָכֶם", אומר הנביא ישעיהו (נא, ב). אף שהם עצמם בבחינת 'הבור ריק' ללא תורה וללא יהדות, אולם אם נביט מי היו האבות והאמהות שלהם, נגלה כי מדובר באנשים קדושים, רבנים בעלי רוח הקודש, אמהות צנועות וקדושות.

אומר דוד המלך לשלמה בנו לפני פטירתו (מלכים א' ב, ז): "וְלִבִּי בְּרָזָל הִגְלַעְדִּי תַעֲשֶׂה חֶסֶד וְחֵן בְּאֶמְלִי שְׁלֹחֶנָּה". דווקא את הבחורים האלו אנחנו צריכים לקחת, כדי

שיהיו מאוכלי שולחננו, אוכלי לחמה של תורה, כמאמר הכתוב (משלי ט, ה): "לָכוּ לֶחֱמוּ בְּלֶחֱמִי וְשִׁתּוּ בַּיֵּין מִסִּכְתִּי", וביאר הגר"א (שם): "לָכוּ לֶחֱמוּ בְּלֶחֱמִי" - הוא תורה שבכתב... 'וְשִׁתּוּ בַּיֵּין מִסִּכְתִּי' - הוא תורה שבעל פה".

כאשר אני מסתכל על בחור כזה, אני לא רואה את מצבו העכשווי, אלא כיצד יראה בתוך זמן קצר - בחור מנומס ואדיב, חן נסוך על פניו, לבוש כבן תורה וזקן עוטר את פניו, נעמד להתפלל תפילת שמונה-עשרה בדבקות ולומד תורה בהתמדה.

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

והמעודן בהנהגותיו, והם מבינים כי כל זה נובע מחמת התורה שניתנה להם.

קנאתם בכלל ישראל, היא הגורמת להם להתנכל להם בכל מצב, בהבינם כי שלושת מצוות אלו - שבת, מילה וטהרה - הן יסודות הקיום של כלל ישראל.

השבת - היא המביאה את ישראל לידי התרוממות רוח. שישה ימים עובד היהודי לפרנסתו, וביום השביעי יש לו חג. כולם מתכנסים בבתי הכנסת לתפילה מרוממת, לאחר מכן כל משפחה ומשפחה מסבה בביתה ליד שולחן ערוך מכל טוב.

בראש השולחן ניצב האב כמלך בגדוד, ואם המשפחה כמו מלכה.

לכן אינני נרתע לגשת אליו, לטפוח על כתפו ולהתחיל לקרבו לתורה.

שלושה יסודות הם המקיימים את כלל ישראל.

הגמרא (מעילה י"ז ע"א) מספרת, שפעם גזרה מלכות רומי על בני ישראל שלוש גזירות: שלא ישמרו שבת, לא יקיימו מצות ברית מילה, ולא ישמרו על טהרת המשפחה.

וכי מה היה איכפת לרומאים אם כלל ישראל מקיימים מצוות אלו? אולם, הגויים יודעים שהם חיים חיי תאוה והפקרות, דומים לבהמותיהם וחיהם אינם שווים כקליפת השום.

לעומת זאת הם רואים את היהודי האציל והמרומם, הנעלה במעשיו

לעילוי נשמת
יחזקאל בן רחל ז"ל

ובכך מרוממים ומנשאים אותו מכל העמים.

כך אמר בלעם הרשע: "הֵן עִם לְבָדָד יִשְׁכֵּן", כלל ישראל יכול לשכון לבטח, רק כאשר הוא מבודד ונפרד מכל העמים.

אולם - "וּבְגוֹיִם - לֹא יִתְחַשֵּׁב". אם הוא מנסה להתערב בין הגויים, אזי הוא מאבד את כל חשיבותו.

נמצא כי ההבדלה מן הגויים, היא יסוד קיומו של כלל ישראל, וזו באה לידי ביטוי במצות ברית מילה.

לכן ניסו הרומאים לעקור מצוה זו מכלל ישראל, בחושבם כי על ידי ביטול ברית מילה, יצליחו להביא לכך שעם ישראל יתבולל ויתערב בין העמים.

טהרת המשפחה - ידעו הרומאים שכל חוסנם הרוחני של העם היהודי, נובע מקדושת חיי המשפחה. כאשר נולד ילד בקדושה ובטהרה, הריהו מחוסן וכל רוחות שבעולם לא יזיזו אותו.

הרגשה עילאית של מלכות בחוג המשפחה. הגויים הרואים זאת חשים קנאה צורבת בליבם, והם מנסים בכל דרך לעקור מעם ישראל את שמירת השבת כהלכתה.

הדרך לשמור שבת נקבעה בהלכה, וכך הוא רצונו של השי"ת. לא יכול כל אחד ואחד לבחור לעצמו כיצד לשמור שבת, כי המנוחה בשבת היא מאיתו יתברך, כפי שאנו אומרים בתפילת מנחה של שבת: "יִכְרִיז בְּנֵיךָ וְיִדְעוּ כִּי מֵאֲתָךְ הִיא מְנוּחָתָם".

כאשר היהודי נח בשבת כרצון הבורא, אזי הוא מרגיש הרגשה כה עילאית, עד שהוא מוכן למסור את נפשו להשי"ת למען השבת, כמו שממשיכים ואומרים בתפילה: "וְעַל מְנוּחָתָם יִקְדִּישוּ אֶת שְׁמֶךָ".

זאת לא יכלו לסבול הרומאים, ועל כן גזרו שאסור ליהודים לשמור את השבת.

ברית מילה - זו המצוה המבדילה בין כלל ישראל לאומות העולם. בגיל שמונה ימים מלים את התינוק

שבים למקורם ולשורשם למרות התרחקותם הגדולה, הרי זה נובע מאותם אבות ואמהות שהשרישו בעם היהודי את הקדושה והטהרה, ואין ספק כי ההתעוררות הגדולה שאנו רואים בדורנו, נובעת מרוח טהרה הבאה ממרום, להשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם.

לפיכך אסרו הרומאים על שמירת הטהרה – מתוך מחשבה כי בכך יביאו להרס הקיום היהודי.

סוד זה ידע בלעם הרשע, כי חוסנו של העם היהודי הוא בשמירת המסורת שקיבל מהאבות והאמהות.

ואם רואים אנו יותר ויותר יהודים

האוהל הפרטי

אבל אין הדבר כן, הקב"ה מסתכל על כל אחד ואחד, על כל אוהל ואוהל מבית ישראל.

לכן צריך כל אחד לדאוג שה'אוהל' הפרטי שלו, הבית אותו הוא בונה, יהיה מיוסד על אדני החסד והצניעות, כדי שיוכל להיאמר עליו "מה טובו אהליך יעקב".

בשמו של ה"בעל שם טוב" הקדוש זצ"ל מובא, שכדאי לו לאדם לבוא לעולם הזה לשמונים שנה, ולו רק

מה טובו אהליך יעקב משפנתך? (במדבר כד, ה).

בלעם הרשע בראותו את אוהליהם של ישראל, התפעל מהנהגת הבית שראה שם, כאשר כל אחד מבני הבית דואג לזולתו ומשתדל לסייע לו.

פאר הדור מרן ה"חזון איש" זצ"ל היה אומר, כי אנשים חושבים שהקב"ה מסתכל על כללות ישראל וכך הוא דן אותם.

הקבלה ובכל מידה טובה.

הנה סיפור אחד קטן:

יום אחד עמד הרב לנסוע יחד עם הרבנית במונית. הרב כבר היה משותק בחצי גוף, בקושי הלך, המונית הגיעה והמתינה.

הרבנית עדיין לא היתה מוכנה, אך הרב ירד כבר למטה.

שאלתי אותו: "מדוע רבינו מיהר לרדת, הרי בין כך הרבנית עוד לא ירדה".

השיב הרב: "אני צריך להראות לה שאני מחכה וממתין לה, וזהו לכבודה".

היש לנו כבוד גדול מזה, שהעניק הרב לאשתו, שהוא יהיה זה שימתין לה, ולא חלילה היא תצטרך לחכות

כדי שיזכה לעשות ולו גם פעם אחת חסד עם הבריות. והיכן הוא מקום החסד הגדול ביותר שיכול האדם לעשות? בתוך ביתו פנימה.

ביתו של האדם הוא מרכז החסד הגדול בעולם, והכל תלוי כיצד הוא נוהג עם אשתו וילדיו.

מי שראה כיצד נראה ביתם של גדולי ישראל, יכול היה לקבל מושג איך צריך להראות בית יהודי.

מרן ראש הישיבה שר התורה ועמוד היראה חכם רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל, היה מופלא בהנהגתו עם בני ביתו.

כל מי שהיה במחיצתו, לא יכול היה שלא להתפעל מהפשטות שלו, עם היותו ענק בתורה, ביראה, בחכמת

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

וכל זאת כדי שמרן לא יופרע
מתלמודו.

זכיתי להיות בביתו וללמוד
במחיצתו, וראיתי פעמים רבות
כיצד הוא עוזר לאשתו. לובש
סינר ומכין את הדגים, ונכנסים
התלמידים ורואים את רבם הגאון
עומד במטבח עם סינר ומבשל...
האם דבר זה הוריד בערכו בעיניהם?
אדרבה, בכך גדל ערכו בעיניהם,
לראות גדול בתורה, ענק בראה
ומידות, נוהג בכזו פשטות, ומתנהל
עם בני ביתו בענווה ובצניעות.

ישנם לומדי תורה, שכאשר האשה
מבקשת את עזרתם, הם טוענים
כנגדה שזה יפריע להם ללמוד.

אני בטוח שרבי בן ציון מעולם
לא השיב כך לאשתו. היא היתה
הראשונה לפני כולם, ככתר על
ראשו.

כך הוא חי את חייו וכך חנך את
כולם, בראותם כיצד הוא מתנהג
בביתו.

לו? ובכך קיים כפשוטם את דברי
הרמב"ם (אישות פט"ו הי"ט): "ומכבדה
יותר מגופו".

חכם בן ציון זצ"ל היה גאון בצורה
שלא ניתן לתארה, ועם זאת התנהג
בפשטות כאחד האדם.

סיפר הרב קירשנבאום בהספדו
על רבינו הגדול גאון עוזנו והדר
תפארתנו מרן רבי עובדיה יוסף
זצוק"ל, שהיה נוכח בבית הרב
כמה וכמה פעמים, בעת שעדיין
היו ילדים קטנים בבית, היו פעמים
שהרבנית היתה צריכה לעזוב את
הבית, והיא היתה מניחה לידו את
עריסת אחד התינוקות, כדי שינענע
את עריסתו אם יבכה.

היו מקרים שהתינוק היה מתעורר
ומתחיל לצרוח, ומרן היה שקוע
בלימוד, עד שלא שמע את צרחות
התינוק ששכב ממש לידו...

בקומה מעל התגורר רבי בן ציון,
וכאשר היה שומע את צרחות
התינוק, היה יורד מביתו נכנס לבית
מרן, ומנענע את התינוק להרגיעו,

בתהלים "מְזִמּוֹר לְדָוִד רָעִי לֹא אֶחָסֵד" (פרק כג), ותוך כדי אמירה הגיע לפסוק שאומר דוד המלך בסיום המזמור (כג, ו): "אֵךְ טוֹב וְחָסֵד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי".

עצר ה"חפץ חיים" את אמירתו ושאל: הרי טוב וחסד הם מעלה נפלאה ודבר מבורך וכיצד משתמש דוד המלך בלשון רדיפה - "ירדפוני", המורה על דבר שלילי?

אלא - המשיך ה"חפץ חיים" - על כל אדם נגזרה מידה מסויימת של קשיים וייסורים. אין אדם שאין לו בעיות וטרדות, כך גזרה חכמתו יתברך, כדברי שלמה המלך במשלי (ג, יב): "כִּי אֶת אֲשֶׁר יֶאֱהֵב ה' יוֹכִיחַ".

הקשיים והייסורים הללו יכולים להתבטא במחלות וצרות רחמנא ליצלן, אך באותו מידה יכול האדם להתייגר גם בדברים נעימים יותר. כמו למשל, שאנשים יטרידוהו בענייני צדקה, או יטריחוהו ללכת ממקום למקום בדאגה לצורכי הכלל.

בזמנו של הסבא קדישא, הכהן הגדול מאחיו ה"חפץ חיים" זצ"ל היה יהודי עשיר מופלג, בעל עסקים רבים, שהתגורר באחת העיירות, ובשל עושרו הרב מינהו להיות נשיא של אגודות חסד רבות וגבאי ראשי בעיירה.

דא עקא, אותו יהודי חש, כי מסירות נפשו לגמול טוב וחסד לאנשים ועיסוקיו המרובים בענייני הגבאות היו בעוכרי עסקיו, כיון שהם תפסו זמן רב מסדר יומו ולא היה לו פנאי להרחיב את עסקיו.

עלתה בליבו המחשבה, שאולי כדאי שימנה גבאי אחר, והוא עצמו יחזור לעסקיו הרגילים כבעבר. אבל קודם שעשה צעד זה, החליט להימלך עם ה"חפץ חיים" ששהה באותה עת בקרבת מקום, כדי לשאול לדעתו.

בהגיעו לאכסניה בה התארח ה"חפץ חיים", נכנס פנימה והנה היושבים מסיימים את הסעודה ועומדים לפני ברכת המזון.

ה"חפץ חיים" החל לומר את הפרק

של אותו עשיר לביתו, ואותו עשיר
קיבל תשובה לשאלתו עוד לפני
ששאל, וידע מה עליו לעשות וכיצד
עליו לנהוג...

זאת על האדם לדעת, כי על כל אחד
נגזרו קשיים ובעיות, אלא שהוא
יכול לכוונם לדברים טובים.

אדם נמצא בביתו, ואשתו מבקשת
ממנו עזרה. הוא יכול לסרב לה
בטענות שונות ומשונות, ולומר שזה
מפריע לו מלימודו, אלא שאז הוא
יגלה שיקומו לו מפריעים אחרים
מלימודו.

עדיף שאם כבר נגזרו עליו הפרעות,
שיהיה זה מתוך החסד והעזרה
שיושיט לבני הבית.

גם טרדות אלו נחשבות מבחינה
מסויימת קשיים וייסורים, אבל
בוודאי כל אחד יעדיף אותם, על פני
מחלות וצרות אחרות...

דוד המלך ידע כי נגזר עליו לקבל
ייסורים, אך הוא ביקש מהש"ת
שאם כבר באים עליו ייסורים,
שיהיו אלו ייסורים של "טוב וחסד",
להיטיב עם הזולת ולטרוח בצורכי
ציבור.

"אך טוב וחסד ירדפוני" - הטובות
והחסדים שגומל אני עם הבריות,
הם שיהיו אלו ש'ירדפו' אותי, ולא
ייסורים וצרות אחרות.

הנה ה"חפץ חיים" ברוח קודשו,
ביאר את הפסוק בדיוק בכניסתו

להצלחת
דניאל בן אושרת

מנפלאות ה"אור החיים" הקדוש

באותה עת גמלה בליבי החלטה כי בעזר ה' אבנה מקום תורה לזכר איש האלוקים הקדוש הזה. ואת זאת חפצתי, לקרב את עם ישראל, לאהוב כל יהודי הרחוק ביותר ולהסתכל על נשמתו החצובה מכסא הכבוד.

ואכן, תיכף לאחר מלחמת ששת הימים הקמנו את הישיבה. בתחילה יסדנו שיעור תורה שהתקיים מידי שבת, ולאחר מכן שיעור תורה שנאמר בכל יום, כדי לקרב את ישראל בעבותות אהבה לה' ולתורתו.

ה' נתן לי את העוז ותעצומות הנפש להיכנס למקומות שונים ומשונים, ולמשוך לבית המדרש צעירים שהיו משחקים ברחובות עם סיגריה בשבת. ישנו יהודי חסיד, ראש ישיבה נכבד, המתגורר בשכונת לישיבה. הוא אב למשפחה ברוכת ילדים ומרובת הוצאות, ולמרות זאת הוא תורם לישיבה סכום נכבד מידי חודש בחודשו.

כשנפגשנו שאלתי אותו בתמיהה:

מימי חורפי היתה נפשי קשורה בתורתו של מאורן של ישראל, הנר המערבי, עמוד הימני, פטיש החזק ה"אור החיים" הקדוש.

הייתי מתענג על הלימוד הקדוש בצורה נפלאה עד מאוד.

לאחר מלחמת ששת הימים, כשהעיר העתיקה נפתחה לכניסת יהודים, חפצתי לראות את מקום ישיבתו הקדושה של רבנו חיים בן עטר. מקום שעל פי השמועה התגלה בפניו אליהו הנביא זכור לטוב.

שמעתי כי המקום נמצא בשכונת הארמנים, ומה השתוממותי לראות כי בית מדרשו של ה"אור החיים" הקדוש הפך לאורוות חמורים גדושה ברפש ובזוהמה!

במהלך השנים קמו בארץ ישיבות רבות, אבל איש לא הקים ישיבה על שמו של אדוננו הקדוש, רבנו חיים בן עטר זצ"ל, אשר היה מהדר אחר יהודים שהתרחקו מעל פני ה' ומביאם ללמוד תורת אלוקים חיים.

בקרבת מקום התגוררו פושעים גברתניים, שלא החוק איים עליהם, לא קציני המבחן, לא הרווחה ולא הסעד.

אף אחד לא הצליח להרתיע אותם. אבל התורה הקדושה המסה את לבם עד שברבות הימים הם הפכו לצדיקים גמורים.

אנשים לא האמינו למשמע אוזניהם: כיצד ייתכן שפלוני יושב ומקשיב לשיעור תורה, מי בכלל מעז לדבר איתו.

אבל לימדנו אותו ואת חבריו קהלת, משלי, דניאל ואת דברי ה"אור החיים" הקדוש. התורה משכה אותם כמגנט, עד שלבסוף הפכו כולם להיות קדושים וטהורים.

כל זאת בזכות האהבה שנטע ה"אור החיים" הקדוש!

"אני מתפלא על כבודו, הרי יש לך הרבה בנים שעליך לתמוך בהם, מדוע אתה כל כך מתאמץ למען הישיבה?"

"תדעו לכם", השיב ראש הישיבה בהתרגשות, "אני מחשב זאת כדמי חסות, אני חוסה בצילכם".

"אתה חוסה בצילנו?!" התפלאתי, "מדוע?"

"כי לפני הקמת הישיבה, הילדים הקטנים שלי לא היו מעיזים לצאת החוצה לאחר השעה שבע בערב. עם רדת החשיכה היה פחד איימים לצאת לרחובות.

"היו מסתובבים פה בחורים פוחזים שהטילו את חיתתם על האזור כולו. והנה במשך הזמן, בזכות הישיבה הקדושה, כולם הפכו לתלמידי חכמים ויראי שמים!"

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

את תורת ה"אור החיים" הקדוש, ולחרוט את שמו של רבנו חיים בן עטר על הישיבה המאירה באור פני ה"אור החיים".

לאחר מכן באו לישיבה קצינים בכירים. הם הרגישו חובה להגיע לבית המדרש, כדי לראות מי הם בדיוק הדתיים, החרדים והישיבות.

הם היו יושבים פה בכל פעם שלוש שעות רצופות ומתבשמים מהתורה וקדושתה. עם הזמן נרקמה בינינו ידידות קרובה, וכך החלו להזמין אותנו לשאת דרשות בבסיסי הצבא.

הלכנו לצאלים, לשארם א-שיך, לרפידים, לצריפין ולעוד מקומות מרוחקים בקצוות הארץ, וזכינו לקרב רחוקים ולהרבות תורה לזכרו של רבנו חיים בן עטר זצ"ל.

השמחה הגדולה שלנו היא, על כך שהקב"ה נתן לנו את הזכות להמשיך

ה"אור החיים" הקדוש נולד בשנת תנ"ו למשפחת קדושים וטהורים בעיר סאלי שבמערב מרוקו.

סבו שנקרא גם הוא בשם רבי חיים בן עטר, היה גאון מופלג, אב בית דין מקודש, אשר הקדושה והטהרה חפפו עליו כל היום.

משפחתו של ה"אור החיים" הקדוש היתה עוסקת ביבוא ובמסחר בתבלינים, ועל שם עיסוקה נקראה

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי שלישי

שיעור מוסר

ימי חמישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

התורה כולה, והיה בקי בכל חלקי הפרד"ס - פשט, רמז, דרש וסוד - בשיא העמקות.

ולזאת הוא זכה כיון שכל לימודו היה לשם שמים בלבד!

ה"אור החיים" הקדוש היה בקי בכל התורה כולה - ש"ס, מכילתא, ספרא, סיפרי, זוהר הקדוש, ספרי הפוסקים וספרי הכוונות.

כל מה שלמד נקלט במוחו מהרה והיה שגור על לשונו, וכל התורה כולה היתה כמונחת לו על כף ידו.

הוא החל לעסוק בתורה עוד מלפני גיל חמש שנים, ומאז עלה ונתעלה במעלות קדושים וטהורים.

בצעירותו למד ה"אור החיים" הקדוש בשיבתו של הגאון המופלג בדורו רבי שמואל בן אלבז, המכונה הרשב"א, אשר היה ראש ישיבה וגדול החכמים. כאשר נפטר הראב"ד של העיר פאס, מינו את הרשב"א לממלא מקומו. אך היות והעיר היתה גדולה עד מאוד,

בשם 'עטר', שפירושו 'תבלין' בשפה הערבית. אולם על אף שעסקו במסחר, כל מגמתם של בני המשפחה היתה עיסוק ב"תבלין" היקר מכל - התורה הקדושה ומצוותיה, כפי שאמרו חז"ל (קידושין ל ע"א): "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין".

מגיל חמש שנים זכה ה"אור החיים" הקדוש ללון במחיצת סבו הצדיק, אשר נהג לערוך בכל לילה תיקון חצות בבכייה ובתחנונים, וללמוד תורה בקדושה ובטהרה עד אור הבוקר.

באחד מלילות הקיץ חיים הקטן נייער משנתו לשמע קולו של סבו הקדוש הבוכה.

"סבא, מדוע אתה בוכה?!" השתומם הילד.

"אני בוכה על חורבן בית המקדש!" הסביר הסב, ומני אז צירף אליו את נכדו מידי לילה לעריכת תיקון חצות ולימוד בחברותא עד אור הבוקר.

אין כל פלא, אפוא, שכבר מגיל צעיר ידע ה"אור החיים" הקדוש את כל

ביקשו בני הקהילה למנות גם ראש ישיבה.

קרא הרשב"א לרבי חיים בן עטר, שהיה צעיר התלמידים, ואמר לו: "מהיום והלאה אתה תהיה ראש הישיבה ותמסור את השיעורים העמוקים בפני הבחורים והאברכים".

"אבל כבוד הרב, הרי אני עדיין נער, ואילו תלמידי הישיבה הינם אברכים בני שלושים שנה וגדולים ממני בתורה", השיב ה"אור החיים" הקדוש בענווה יתירה.

אולם רבי שמואל בן אלבז לא חזר בו ופסק: "גוזרני עליך, רבי חיים, שאתה תמסור את השיעור בפני התלמידים!" כששמעו התלמידים כי מכאן ואילך רבי חיים בן עטר צפוי לעמוד ולמסור בפניהם את השיעורים, פרצו בשחוק.

הלכו לרבם, רבי שמואל בן אלבז, והביעו את תמיהתם באוזניו: "היתכן, נער עול ימים בגיל שש עשרה או שבע עשרה ימסור בפנינו שיעור?!" אמר להם רבי שמואל: "שמעו מפיו שיעור אחד ולאחר מכן נראה מה יהיו דבריכם".

ואכן רבי חיים בן עטר נעמד למסור את השיעור לפני תלמידי הישיבה. ועל אף שהשומעים היו גדולים ממנו בשנים ובקיאים בתורה, הוא העמיק והעמיק עד שלא הבינו את היוצא מפיו, והיה עליו להוריד את הדברים לתחום השגתם.

לאחר השיעור, פנו התלמידים לרבי שמואל בן אלבז ושאלוהו: "מה הבאת לנו? אפילו 'לְשִׁלֵּשׁ וּלְרַבֵּעַ' לֹא נִשְׁמָעְנוּ - לא הבנו את דבריו!"

מחלוקות גדולות עד מאוד. רבנו חיים בן עטר הקדוש סבל מרורים, ולבסוף, לאחר שהלשינו עליו למלכות, אף נכלא בבית הסוהר.

ה"אור החיים" הקדוש העיד על עצמו בהקדמתו לספר "חפץ ה'" בזו הלשון: "דע לך אחי כי כל מה שלמדתי בחיי לא היה אלא מאהבת ה' ומחשק התורה, כי מהיותי בעולם אשר פתחתי עיני סבבוני כתרונני צרות צרורות מכל אשר חשבתי לטובה לי נהפך ידידי למשחית".

לנוכח פני הדברים, הבין רבי חיים בן עטר כי מן השמים גלגלו עליו ייסורים, כדי שיחונן את עפר ארצנו הקדושה.

וכך הוא שם לדרך פעמיו בלוויית תלמידיו שלא רצו להיפרד ממנו בדרכו לארץ הקודש.

אולם בכל דרכיו ועם כל הצרות והרדיפות הקשות שניתכו על ראשו, לא זו ה"אור החיים" הקדוש מעיון ועמקות התורה יומם וליל.

אמר להם הרשב"א: "הבאתי לכם את בר המעלה הגדול מכולם!"
וכך זכה רבי חיים בן עטר להרביץ תורה בישראל כבר מקטנותו.

רבנו חיים בן עטר, נכנס לחופה בגיל שש עשרה, וישב בבית חמיו ועסק בתורה יומם ולילה והעמיד תלמידים הרבה.

חמיו של רבי חיים בן עטר היה רבי משה בן רבי שם טוב זצ"ל, אשר היה נגיד גדול מאוד וזכה לשני שולחנות - תורה וגדולה במקום אחד.

הוא היה מקורב למלך ושימש בתפקיד יועצו הכלכלי.

באותה עת רבו העלילות על כל איש אמיד ובעל נכסים, וכך אירע שרבי משה בן רבי שם טוב, חמיו של ה"אור החיים" הקדוש, הוטל למאסר והושתו עליו קנסות כבדים שאותם לא הצליח לשלם עד פטירתו.

לאחר פטירת רבי משה התחולל ויכוח ממוני גדול בין היורשים, שגרר

בתורה.

כיום מקדימים לרבנים רבים את התואר 'קדוש', אולם גדולי עולם לא קראו להם כך, אלא רק אנחנו מתארים אותם בכינוי זה.

ברם היו ארבעה גדולי העולם שהתקבלו בעם ישראל בתורת קדושים ונקראים תמיד בתואר 'קדוש', הלוא המה: האר"י הקדוש, האלישיך הקדוש, השל"ה הקדוש וה"אור החיים" הקדוש.

באחד הימים אמר ה"אור החיים" הקדוש לאנשי מקומו: "הקב"ה נתן לנו שבעה ימים בשבוע, ואתם עובדים שישה ימים, וכי לא חבל על איבוד הזמן? וכי חושבים אתם כי מוטל עליכם לעבוד שישה ימים כדי למצוא את פרנסתכם?!

"די לכם לעבוד שלושה ימים בלבד, ובשלושת הימים האחרים תעסקו בתורה, ומבטיח אני לכם שפרנסתכם תהיה שלימה, לא יגרע ממנה מאומה!"

רבנו חיים בן עטר זכה למעלות גבוהות מאוד עד שצדיקי הדורות ראו את רוח הקודש בה נכתב ספרו הקדוש.

בזכות דבקתו בשכינה ובתורה יומם ולילה, בל ינתק מהתורה הקדושה, הוא קנה מעלות שבני אדם בכל העולם לא זכו להן.

ה"אור החיים" הקדוש למד את התורה בקדושה ובטהרה ובמסירות נפש אדירה. אין פלא אפוא כמה שמעידים חכמי ישראל שבדורו, שכשהיה יושב ללמוד, היה מתרומם מהקרע שלושה טפחים. וזאת כדי שראשו יהיה למעלה מעשרה טפחים, שהרי אמרו חז"ל (סוכה ה"א) כי אין השכינה יורדת למטה מעשרה טפחים, וה"אור החיים" הקדוש ביקש שראשו יהיה כל כולו בהשראת השכינה.

אדם הלומד תורה בקדושה ובמסירות עד כלות הנפש, זוכה שתורתו תתקבל ותחדור בכל מקום. ואכן זכה ה"אור החיים" הקדוש שהכל לומדים את תורתו - ספרדים, אשכנזים, חסידים, בארץ ובחו"ל. וזאת כיון שלמד מתוך מסירות נפש והחדיר את נשמתו

ה"אור החיים" הקדוש כתב במפורש במכתביו, כי כל אלו שימשיכו ויתמכו בישיבתו, הוא ימשיך עליהם בתפילתו, הן בחיותו והן לאחר שילך לעולם שכולו טוב. ואכן, כל מי שסייע ביד ה"אור החיים" הקדוש ראה פלאות.

אותו הדבר אירע בהקמת ישיבתו, הקרויה על שמו. אנחנו לא עשינו כלום, רק הושטנו את היד והצדיק עשה את הכל עבורנו...

בתחילה חשבנו להקים בניין עבור מאה וחמישים תלמידים, על פני חצי מהשטח העומד לרשות הישיבה כיום.

אבל היו מניעות גדולות והיתה התנגדות מהשכנים. התאזרנו בסבלנות ופיצינו את התושבים שגרו במקום בדמי מפתח ואת בעלי החנויות והמפעלים שהיו מסביב.

אט אט, הסירו כולם את התנגדותם והבניין החדש קם ונבנה באותן אבנים של הבניין הישן. זכות הצדיק יגן בעדינו ובעד כל עם ישראל. אמן.

ואכן רבים מן האנשים שעבדו למחיתם, החלו לעסוק בתורה ולעמול בש"ס ובפוסקים במשך שלושה ימים בשבוע, ואף על פי כן פרנסתם היתה מצויה ברווח, ולא זו בלבד אלא שכל הגזירות הכלכליות שהוטלו על אנשי הערים האחרות, הוסרו מעליהם כיון שעסקו בתורה, וכפי שאמרו חז"ל (ברכות לה ע"ב): "בזמן שישראל עוסקים בתורה מלאכתן נעשית על ידי אחרים".

הגאון הקדוש רבי גרשון מקיטוב, גיסו של ה"בעל שם טוב" הקדוש, שעלה לארץ ישראל, שאל את ה"אור החיים" הקדוש, מדוע הוא מדבר עם אנשים שאינם יראי שמים. השיב לו רבנו חיים בן עטר: "מה אעשה, כך היא דרכי לקרב את הרחוקים!"

זו היתה דרכו של ה"אור החיים" הקדוש אשר קירב רחוקים והחזירם לצור מחצבתם, וזו היא דרכם של מוסדות הישיבה הקרויה על שמו של ה"אור החיים" הקדוש.

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רחאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיקל בת אסתר הי"ו,
התנוקה נטע בת ג'ונה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה הי"ו, מרים בת זרה הי"ו,
מזל בת מרים הי"ו, אליעזר בן רגינה הי"ו, ר' יהודה בן עישה הי"ו,
רחל רחאם ללה בת נרקיס הי"ו, תמר בת רגינה הי"ו,
רחל בת נג'מה כוכבה הי"ו, לאה בת פנינה הי"ו, חיים בן חביבה הי"ו,
מרדכי צבי בן רגינה הי"ו, ר' יגאל בן מלכה הי"ו, יעקב בן ברטה הי"ו,
יהונתן בן מרים הי"ו, יוסף בן ציונה הי"ו, ר' יצחק בן נעמה הי"ו ת.נצ.ב.ה